

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 4C/13/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7608215161
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Dušáková
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2012:7608215161.8

Rozhodnutie

Okresný súd Rožňava, sudkyňou JUDr. Jarmilou Dušákovou v právnej veci žalobcu Z. I., nar. XX. X. XXXX, bytom L., L. X, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Marcel Mašan, s. r. o. so sídlom Hviezdoslavova 2, Poprad proti žalovaným v 1. rade - A. P. - M. A. A., Ž. G.. XX, K. a v 2. rade - A. P. - M. Z. A., O. X, K., o náhradu škody vo výške 39 324,32 Eur, takto

rozhodol:

Súd žalobu voči žalovaným v 1. a 2. rade **z a m i e t a** .

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému v 2. rade na číslo účtu 7000179938/8180, vedeného v Štátnej pokladnici, VS: 9512, trovy konania vo výške 36,- Eur, v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný v 1. rade nemá právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca podanou žalobou sa domáhal od žalovaných v 1., 2. rade zaplata sumy 39 324,32 Eur, z titulu náhrady škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom. V žalobe uviedol, že zaplata sumy vo výške 39 324,32 Eur sa od žalovaných domáha z titulu zodpovednosti za škodu, spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu. Poukázal na to, že dňa 10. 3. 1993 bolo uznesením vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania Polície ČR v R. pod ČVS: OVV-377/93 voči nemu vznesené obvinenie pre trestný čin porušovania predpisov o obehú tovaru v styku s cudzinou, podľa § 124 ods. 1/, 2/ písm. b/ Tr. zákona a krátenia dane, podľa § 148 ods. 1/ a 3/ Tr. zákona a zároveň mu bola uvalená úteková väzba. Voči predmetnému uzneseniu bola okamžite po jeho vyhlásení podaná do protokolu okresného súdu sťažnosť, ktorú Krajský súd v O. pod sp. zn. 5 To 142/93, zo dňa 23. 3. 1993, zamietol. Následne bola zamietnutá žiadosť o prepustenie z väzby Krajského súdu v O. sp. zn. 1 Nt 591/93, zo dňa 30. 4. 1993. Zamietnuté boli aj sťažnosti proti predĺženiu väzby rozhodnutiami Krajského súdu v O., sp. zn. 1 Nt 607/93, zo dňa 7. 5. 1993, sp. zn. 1 Nt 672/1993, zo dňa 28. 9. 1993, sp. zn. 1 Nt 754/1993, zo dňa 26. 8. 1993, sp. zn. 1 Nt 815/1993, zo dňa 22. 10. 1993 a sp. zn. 1 Nt 887/93, zo dňa 17. 12. 1993. Taktiež uzneseniami Vrchného súdu v O. sp. zn. 3 Ntv 40/93, zo dňa 11. 6. 1993 a sp. zn. 3 Ntv 41/1993, zo dňa 11. 6. 1993 boli sťažnosti o prepustenie z väzby proti uzneseniam Krajského súdu v O. zamietnuté.

Dňa 28. 3. 1994 bol poškodený - žalobca prepustený z väzby na slobodu na základe uznesenia Krajského súdu v O., sp. zn. 1 T 5/94, zo dňa 28. 3. 1994, pretože v priebehu konania nebolo preukázané, že sa dopustil trestných činov, z ktorých bol obvinený a neboli splnené ani podmienky dôvodu väzby.

Dňa 23. 10. 1995 vzniesol obvinenie Z. I. t. j. žalobcovi vyšetrovateľ Okresného úradu vyšetrovania PZ A. G. Z., pod ČVS: VP-1028/10-1995, keď obvinený sa mal dopustiť trestného činu porušovania predpisov o obehú tovaru a styku s cudzinou, podľa § 124 ods. 1/ a 3/ Trestného zákona. Toto trestné stíhanie

bolo uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v A. G. Z., pod ČVS: OÚV-1028/10-1995, zo dňa 21. 12. 2004 zastavené, lebo nebolo dokázané, že skutok spáchal žalobca. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 5. 2005.

V zmysle § 27 ods. 2/ zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v návaznosti na ustanovenie § 9 ods. 1/ zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa žalobca domáhal náhrady škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom, vo výške 39 324,32 Eur (1 184 684,50 Sk), ktorá mu vznikla stratou na zárobku, sťažením spoločenského uplatnenia a na trovách právneho zastupovania.

Náhradu škody vyčíslil žalobca nasledovne:

- dĺžka neoprávnenej väzby bola 384 dní, priemerná denná mzda bola 1 000,- Sk, strata na zárobku bola 384 000,- Sk (384 dní x 1 000,- Sk),

- doba strávená v cudzine priemerne mesačne 20 pracovných dní,

- denné diéty v cudzej mene boli v tom čase 25,- USD, v roku 1993 to bolo 196 dní x 25,- USD = 4 900,- USD, t. j. 150 944,50 Sk (kurz podľa NBS k 31. 12. 1993 bol 30,805 Sk/USD), v roku 1994 to bolo 60 dní x 25,- USD = 1 500,- USD, t. j. 49 740,- Sk (kurz podľa NBS k 31. 12. 1994 bol 33,160 Sk/USD), spolu teda diéty vo výške 200 684,50 Sk,

- sťaženie spoločenského uplatnenia, strata dôvery, nemožnosť sa zamestnať vyčíslil odškodné vo výške 600 000,- Sk,

- trovy právneho zástupcu v súvislosti s prerokovaním nároku na náhradu škody a vyúčtovanie trov právneho zastupovania v celkovej sume 60 934,- Sk, v zmysle Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, keď jeden úkon predstavoval sumu 15 050,- Sk a za 4 úkony (t. j. prevzatie a príprava zastúpenia, dňa 15. 6. 2006 + režijný paušál 164,- Sk, porada s klientom dňa 8. 1. 2008 + režijný paušál 190,- Sk, podanie žiadosti na Ministerstvo spravodlivosti dňa 28. 4. 2008 + režijný paušál 190,- Sk, podanie žaloby na Ministerstvo spravodlivosti dňa 10. 10. 2008 + režijný paušál 190,- Sk.

Podľa § 5 ods. 1/ zák. č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené, alebo ak bol spod obžaloby oslobodený. V zmysle § 8 citovaného zákona sa zodpovednosti podľa ustanovenia ustanovení § 5 a 6 nemožno zbaviť.

Prostredníctvom právneho zástupcu požiadal žalobca M. A. v K., žiadosťou zo dňa 28. 4. 2008 o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, na ktorý tento orgán v zákonom stanovenej lehote nereagoval. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca ako poškodený trval na podanej žalobe v celom rozsahu.

Súd prvého stupňa v predmetnej veci rozsudkom zo dňa 23. 3. 2010 sp. zn. 6 C 30/2009 - 90, zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady spôsobenej škody nezákonným rozhodnutím štátu, resp. jeho nesprávnym úradným postupom. O trovách konania rozhodol tak, že účastníci nemajú právo na ich náhradu. Pri rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že žalobca ako žalovaného označil Slovenskú republiku - Okresný súd A. G. Z. a písomným podaním zo dňa 18. 5. 2009 sa domáhal zmeny žaloby, v časti označenia žalovaného. Uvedené podanie súd prvého stupňa posúdil ako návrh na zmenu účastníka konania a uznesením nepripustil zmenu účastníka konania na strane žalovaného. Ďalej vychádzal zo zistenia, že žalobca na výzvu súdu, aby zaujal procesné stanovisko k predmetnej veci reagoval tým, že požiadal o poskytnutie 60-dňovej lehoty za účelom prerokovania späťvzatia žalobného návrhu. Vychádzajúc z vyššie uvedeného s poukazom na ustanovenie § 27 ods. 1/, 2/ zákona č. 514/2003 Z. z. - § 3 ods. 1/ citovaného zákona a § 4 ods. 1/ písm. a/, b/, citovaného zákona, súd dospel

k záveru, že pôvodne označený žalovaný v predmetnej veci nie je pasívne legitimovaný a žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1/ O. s. p. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca, navrhol zrušiť napadnuté rozhodnutie a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za nesprávne, pretože súd I. stupňa nedostatočne zistil skutkový stav veci, nevyporiadal sa s predloženými dôkazmi a rozhodnutie súdu I. stupňa vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Bol toho názoru, že súd I. stupňa pri rozhodovaní postupoval nezákonne, pokiaľ uznesením z 20. 5. 2009, rozhodol o nepripustení zmeny účastníka konania na strane žalovaného. Uviedol, že upresnenie žaloby, ktorým žalobca upresnil označenie žalovaného, súd nemôže nepripustiť, pretože pasívne legitimovaná v tomto konaní je nesporné Slovenská republika, ktorá je účastníkom konania od počiatku a jeho návrhom, ktorý podal dňa 27. 10. 2008 bol žalovaný označený správne, teda štát - Slovenská republika, ale omylom bol nesprávne označený orgán verejnej moci zodpovednosti za spôsobenú škodu, či nemajetkovú ujmu. Jednalo sa o odstraniteľnú vadu konania, ktorú žalobca svojim podaním - návrhom na odstránenie vady z 15. 5. 2009 opravil. Odvolací súd mal za to, že zo samotnej žaloby bolo nepochybné, že štát sa stal účastníkom konania a nesprávne bol označený iba orgán, ktorý menom štátu konal. Toto nesprávne označenie inak nesporného účastníka konania žalobca osobitným písomným podaním, ktorý súd prvého stupňa podľa obsahu nesprávne posúdil ako návrh na zmenu žalobného návrhu, neakceptoval. Uvedený postup súdu prvého stupňa odvolací súd hodnotil ako postup, ktorým bola znemožnená účastníkovi konania realizácia procesných práv, v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, t. j. bola mu odňatá možnosť konať pred súdom, pokiaľ súd neakceptoval podanie žalobcu, ktorým tento odstraňoval nesprávne označenie inak nesporného účastníka konania. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu I. stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie s tým, že po vrátení veci bude povinnosťou súdu I. stupňa konať vo veci so žalovaným tak, ako bol označený žalobcom, podaním zo dňa 18. 5. 2009 t. j. A. P. - M. A. A..

Tunajší súd v intenciách uznesenia Krajského súdu v C. sp. zn. 2 Co 175/2010 - 115 zo dňa 23. február 2011 pripustil zmenu označenia žalovaného na pojednávaní dňa 17. 5. 2011 a to A. P. - M. A. A.. Vo svojom písomnom vyjadrení žalovaný uviedol, že žalobca žiadosťou zo dňa 28. 4. 2008, doručenou Ministerstvu spravodlivosti, dňa 2. 5. 2008 požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom v celkovej výške 1 184 684,50 Sk, ktorá pozostáva zo straty na zárobku, sťaženia spoločenského uplatnenia a trov obhajoby. Nárok žalobcu nebol pri predbežnom prerokovaní uspokojený. Žalobca si následne žalobou zo dňa 26. 2. 2010 doručenou Okresnému súdu K. T., dňa 4. 3. 2010 uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 39 324,32 Eur (1 184 684,46 Sk), z titulu nesprávneho úradného postupu, v ktorej ako žalovaného označil A. P. - M. A. A.. Predmetná žaloba bola totožná so žalobou zo dňa 24. 10. 2008 adresovanou Okresnému súdu A. G. Z., odlišné bolo len označenie žalovaného, kde bola ako žalovaná označená Slovenská republika, Okresný súd A. G. Z. a iný bol dátum spísania predmetnej žaloby. Napriek tomu, že konanie na Okresnom súde K. T. bolo začaté dňom 4. 3. 2010, v predmetnej veci sa už začalo konať a M. A. A. ako žalovaný zaslalo v predmetnej veci i svoje vyjadrenie zo dňa 25. 8. 2010, pričom v predmetnej veci bolo už aj vytýčené pojednávanie na deň 7. 4. 2011. Žalovaný bol toho názoru, že napriek tomu, že konanie na U. A. K. T. bolo začaté neskôr ako na U. A. P., v záujme hospodárnosti a efektívnosti konania trval na tom, aby sa vo veci pokračovalo na U. A. K. T., nakoľko na uvedenom súde sa začalo konať vo veci samej. Pôvodné konanie na U. A. A. G. Z. bolo začaté dňa 27. 10. 2008, kedy bola doručená žaloba o náhradu škody voči Slovenskej republike, U. A. A. G. Z.. Následne malo dôjsť k doručeniu podania žalobcu zo dňa 18. 5. 2009, ktorým žiadal odstrániť vady návrhu, týkajúce sa označenia žalovaného, keď zmenil označenie žalovaného na Slovenská republika, M. A. A.. U. A. P. uznesením, sp. zn. 6 C 30/2009 - 68, zo dňa 20. 5. 2009 zmenu účastníka konania na strane žalovaného nepripustil a následne rozsudkom sp. zn. 6 C 30/2009 - 90 zo dňa 23. 3. 2010, žalobu zamietol. C. A. Z. C. uznesením sp. zn. 2 Co 175/2010 - 115 zo dňa 23. 2. 2011, zrušil rozsudok v spojení s opravným uznesením sp. zn. 6 C 30/2009 - 95, zo dňa 17. 5. 2010 a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Z uvedeného bolo zrejmé, že M. A. A. P. ako žalovaný na U. A. P. v predmetnej veci nevystupovalo a prvé predvolanie na pojednávanie mu bolo doručené až dňa 13. 5. 2011. V zmysle § 83 O. s. p. začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie. Vzhľadom k tomu, že na U. A. K. T. bolo začaté konanie pod sp. zn. 24 C 41/2010 v právnej veci Z. I. c/a A. P., zastúpená M. A. A., o zaplatenie 39 324,32 Eur, ktoré bolo z hľadiska účastníka konania, predmetu sporu, ako aj skutkových okolností, totožné s konaním vedenom na U. A. P. sp. zn. 6 C 30/2010, zo strany žalovaného bola vznesená námietka litispendencie so žiadosťou, aby sa konanie na U. A. Z. P. zastavilo. Žalovaný mal za to, že aj keď konanie na U. A.

K. T. bolo začaté neskôr, ako konanie na U. A. P., konanie na U. A. Z. K. T. bolo už v štádiu ukončenia, t. j. pred rozhodnutím a preto v záujme hospodárnosti a efektívnosti konania žiadal žalovaný, aby sa vo veci pokračovalo na Okresnom súde Bratislava I.

Následne v ďalšom vyjadrení M. A. A. oznámilo tunajšiemu súdu, že žalobca podaním zo dňa 16. 5. 2011 zbral žalobu na U. A. V. K. T. späť a konanie na U. A. K. T., vo veci sp. zn. 24 C 41/2010 žiadal zastaviť. Nakoľko zastavením konania odpadla prekážka litispendencie, Ministerstvo spravodlivosti SR vzneslo námietku miestnej nepríslušnosti a žiadalo, aby súd vec postúpil miestne príslušnému U. K. T.. Tunajší súd s poukazom na námietku žalovaného v súvislosti s miestnou príslušnosťou, ktorú námietku si žalovaný uplatnil pri prvom úkone, spis postúpil U. A. K. T., ktorá vec bola vedená pod sp. zn. 6 NcC 17/2011. U. A. K. T. s postúpením nesúhlasil, postúpil vec na rozhodnutie o miestnej príslušnosti C. A. Z. K., ktorý uznesením sp. zn. 6 NcC 17/2011-161 zo dňa 19. 12. 2011 rozhodol, že na prejednanie a rozhodnutie veci, vedenej na U. A. K. T., pod sp. zn. 16 C 140/2011, je miestne príslušný U. A. P..

Žalovaný súčasne vo svojom vyjadrení vznesol námietku premlčania, keďže mal za to, že žalobcom uplatňovaný nárok na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu a pobytom vo väzbe, je premlčaný. Žalobca žiadosťou zo dňa 28. 4. 2008, doručenou M. A. A., dňa 2. 5. 2008 požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom v celkovej výške 1 184 684,50 Sk a ktorá pozostáva zo straty na zárobku, sťaženia spoločenského uplatnenia a trov obhajoby. Nárok žalobcu nebol pri predbežnom prerokovaní uspokojený. Žalobca si uplatnil svoj nárok na náhradu škody, v zmysle § 27 ods. 2/ zákona č. 514/2003 Z. z. v spojení s ustanovením § 9 ods. 1/ zákona č. 58/1969 Zb., nakoľko bol dňa 28. 3. 1994 prepustený z väzby a na základe rozhodnutia Okresného riaditeľstva PZ v A. G. Z. pod ČVS: OÚV-1028/10-1995, zo dňa 21. 12. 2004, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 5. 2005, bolo voči nemu trestné stíhanie zastavené. Podľa dostupných listinných dôkazov mal byť žalobca trestne stíhaný na základe uznesenia vyšetrovateľa Polície ČR OÚV v R. zo dňa 10. 3. 1993 a na základe uznesenia Okresného súdu v R. zo dňa 12. 3. 1993, sp. zn. 4 Nt 1623/93 bol žalobca vzatý do väzby, pričom začiatok väzby bol stanovený dňom 10. 3. 1993. Žalovaný v 1. rade poukázal na to, že žalobca bol do väzby vzatý českými justičnými orgánmi, pričom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a zákona č. 58/1969 Zb. po rozdelení Československa, Slovenská republika nezodpovedá za nezákonné rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup českých justičných orgánov a preto za škodu, ktorá mala údajne žalobcovi vzniknúť za obdobie pobytu vo väzbe, Slovenská republika nezodpovedá, t. j. nie je ani pasívne legitimovaná a preto spočiatku žalovaný v 1. rade žiadal žalobu žalobcu zamietnuť aj z uvedeného dôvodu, čo v priebehu konania po oboznámení sa s rozhodnutím o prevzatí trestného stíhania žalobcu Z. I. Okresnou prokuratúrou v A. G. Z., pasívnu legitimáciu nenamietal.

Žalobca svojim návrhom špecifikoval výlučne škodu, ktorá mu mala vzniknúť rozhodnutím o väzbe v trvaní 384 dní, a ktorá pozostáva zo straty na zárobku a sťaženia spoločenského uplatnenia, pričom nešpecifikoval ani neuviedol výšku škody, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom. Rovnako žalobca neuviedol a nijako nešpecifikoval, v čom spočíval nesprávny úradný postup Okresného súdu v A. G. Z., v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-1028/10-1995, neuviedol, ktoré rozhodnutie Okresného súdu A. G. Z. považoval za nezákonné a preto sa žalovaný nevedel relevantne vyjadriť k uplatnenému nároku. Napriek uvedeným skutočnostiam vznesol žalovaný aj námietku premlčania voči nároku na náhradu škody, ktorá mala byť spôsobená rozhodnutím o väzbe - uznesením Okresného súdu v R., zo dňa 12. 3. 1993, sp. zn. 4 Nt 1623/93, nakoľko v zmysle § 23 zákona č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe sa premlčí za jeden rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené. Nakoľko rozhodnutie o vzatí žalobcu do väzby bolo vydané pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z., sa v zmysle § 27 ods. 2/ zákona č. 514/2003 Z. z. postupuje podľa zákona č. 58/1969 Zb. Uznesením OR PZ A. G. Z. sp. zn. ČVS: OÚV-1028/10-1995, zo dňa 21. 12. 2004, bolo voči žalobcovi dňa 13. 5. 2005 právoplatne zastavené trestné stíhanie. Dňom 13. 5. 2005 začala plynúť jednoročná premlčacia lehota, v ktorej si žalobca mohol uplatniť nárok na náhradu škody, spôsobenej rozhodnutím o väzbe, pričom táto uplynula dňa 13. 5. 2006. Žalobca si nárok na náhradu škody uplatnil žiadosťou zo dňa 28. 4. 2008, ktorá bola Ministerstvu spravodlivosti doručená dňa 2. 5. 2008, z čoho je zrejmé, že nárok žalobcu v čase jeho uplatnenia žiadosťou o predbežné prerokovanie, bol premlčaný. Z uvedeného dôvodu žalovaný v 1. rade žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť, jednak spočiatku s poukazom

na nedostatok jeho pasívnej legitímácie, ako aj premlčania nároku na náhradu škody, ktorá mala byť spôsobená rozhodnutím o väzbe.

Žalovaný v 2. rade, ktorý bol na základe návrhu žalobcu uznesením zo dňa 19. 3. 2012 pripustený do konania na strane žalovaného, vo svojom vyjadrení tiež vzniesol námietku premlčania, ako aj námietku absencie pasívnej legitímácie. Zastával názor, že v predmetnej veci nie je možné konanie vyšetrovateľa považovať za nesprávny úradný postup. V zmysle judikatúry (R 35/1977) v prípadoch zodpovednosti za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci, ide o také prípady vzniku škôd, ktoré boli vyvolané inou činnosťou štátnych orgánov, než rozhodovacou. Zo žalobného nároku žalobcu jednoznačne vyplýva, že tento škodu, ktorá mu mala vzniknúť a ktorej náhrady sa domáhal, odvodzoval jednak od uznesenia vyšetrovateľa PZ v R., zo dňa 10. 3. 1993, ČVS: OÚV-377/93, ako aj od uznesenia vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania PZ v A. G. Z., zo dňa 23. 10. 1995, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pod ČVS: OÚV 1028/10-1995, pre trestný čin porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou, podľa § 124 ods. 1/ a ods. 3/ Tr. zákona. Právo na náhradu škody, v zmysle ustanovenia § 4 zákona č. 58/1969 Zb. sa zakladá na podmienke, že rozhodnutie bolo zrušené ako nezákonné. Rozhodnutím príslušného orgánu, ktorým konštatuje nezákonnosť rozhodnutia, je súd v konaní viazaný a nemôže prípadnú nezákonnosť rozhodnutia posudzovať ako predbežnú otázku. V tomto prípade však nedošlo k zrušeniu ani k zmene rozhodnutia pre nezákonnosť príslušným orgánom. Dozor nad zachovávaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania v prípravnom konaní vykonáva prokurátor a vzhľadom na tú skutočnosť je zrejmé, že ak prokurátor nezruší rozhodnutie vyšetrovateľa ako nezákonné, resp. zamietne sťažnosť obvineného ako nedôvodnú, nie je možné, aby za spôsobenú škodu zodpovedal štát, zastúpený Ministerstvom vnútra SR. Žalovaný v 2. rade poznamenal, že vyšetrovateľ PZ v trestnom konaní pri rozhodovaní o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia konkrétnej osoby, vychádzal z úrovne poznatkov, ktoré mal k dispozícii v tom čase, t. j. ešte pred vykonaním úkonov v trestnom konaní. Až v priebehu trestného konania, po vykonaní vyšetrovacích úkonov bolo možné dospieť k záveru, že existuje dôvodné podozrenie, že obvinený spáchal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu a ako bolo potrebné tento skutok kvalifikovať. O dôvodnosti záveru vyšetrovateľa PZ, či na podklade trestného oznámenia, alebo zistených skutočností, bol dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, bol oprávnený rozhodnúť na základe podanej sťažnosti, alebo po doručení uznesenia o začatí trestného stíhania, prokurátor. Žalovaný v 2. rade poukázal na to, že žalobca vo svojom žalobcom návrhu bližšie špecifikoval len jeden z troch predpokladov zodpovednosti, ktorým bola škoda. To však neznamená, že na to, aby štát zodpovedal za škodu, spôsobenú nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci, nemusia byť splnené aj ostatné dva predpoklady zodpovednosti za škodu. Je nepochybné, že všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne. Dôkazné bremeno je na žalobcovi, ktorý má povinnosť preukázať existenciu nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, ako existenciu škody v príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. V danom prípade však žalobca nepreukázal svoje tvrdenie a neunesol dôkazné bremeno ohľadne preukazovania svojho nároku. Z uvedených dôvodov preto žalovaný v 2. rade navrhol, aby súd žalobný návrh aj voči nemu zamietol v celom rozsahu.

V zmysle § 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu, alebo jeho nesprávnym úradným postupom štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie. Štát zodpovedá taktiež za škodu, spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli.

V zmysle § 4 ods. 1/ vyššie citovaného zákona nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný.

Podľa § 9 vyššie citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, trestnom konaní,

ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni. Ak však ide o rozhodnutie vydané v trestnom konaní proti osobám podliehajúcim vojenskej súdnej právomoci, je týmto orgánom ústredný orgán, ktorý vykonáva správu vojenských súdov. V ostatných prípadoch je týmto orgánom, a) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Československej socialistickej republiky, federálny ústredný orgán, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, b) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Českej alebo Slovenskej socialistickej republiky, ústredný orgán republiky, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, a ak niet takého ústredného orgánu, Ministerstvo spravodlivosti; to platí aj v prípade, keď nezákonné rozhodnutie vydal orgán spoločenskej organizácie (§ 1 ods. 1).

Podľa § 10 vyššie citovaného zákona, ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 18 vyššie citovaného zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 23 vyššie citovaného zákona právo na náhradu škody podľa prvej časti druhej hlavy sa premlčí za rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie alebo rozhodnutie odsudzujúce na miernejší trest, alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené.

Podľa § 27 zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov prechodného ustanovenia zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu, spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Podľa odseku 2/ zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, dôkaznými listinami, ktoré sú súčasťou spisu - uzneseniami Krajského súdu v O. sp. zn. 5To 142/1993, 1 Nt 591/1993, 1 Nt 607/1993, 1 Nt 672/1993, 1 Nt 754/1993, 1 Nt 815/1993, 1 Nt 887/1993, Uznesením Vrchného súdu v O. X NtV 40/1993, 3 NtV 41/1993, Krajského súdu v O. 1 T 5/1994, uznesením OR PZ SR A.. G. Z., ČVS OÚV 1028/10-1995 zo dňa 21. 12. 2004, uznesením OR PZ SR A.. G. Z., ČVS VP-1028/10-1995, zo dňa 23. 10. 1995, žiadosťou o predbežné prerokovanie, adresované MS SR zo dňa 28. 4. 2008, prevzatím tr. stíhania žalobcu zo dňa 13. 3. 1995 Okresnou prokuratúrou v A.. G. Z. sp. zn. Pv 245/1995-7, žiadosťou o prevzatie trestného stíhania zo dňa 1. 11. 1994, sp. zn. 1 Pv 294/1993 Okresného štátneho zastupiteľstva v R., písomnými vyjadreniami žalobcu, žalovaných v 1. a 2. rade, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou spisu.

Žalobca na pojednávaní naďalej trval na podanom návrhu v celom rozsahu. K námietke premlčania uviedol, že voči žalobcovi bolo zastavené trestné stíhanie v r. 2004, preto sa na neho vzťahuje zákon č. 514/2003 Z. z. a nie zákon č. 58/1969 Zb. a z toho dôvodu nárok žalobcu nie je premlčaný, pretože v čase, keď bolo voči nemu zastavené trestné stíhanie a keď si mohol prvýkrát uplatniť svoj nárok, bol v platnosti zákon č. 514/2003, v zmysle ktorého bola premlčacia lehota 3-ročná a v tej trojročnej lehote si žalobca svoj nárok aj uplatnil. Prijateľnosť a neprijateľnosť nároku a dôvodnosť nároku sa podľa názoru žalobcu posudzuje podľa zákona č. 58/1969 Zb., keďže na tento poukazuje § 28 zákona č. 514/2003, keď pôvodný zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom bol zrušený a preto nie je možné použiť plynutie lehôt podľa pôvodného zákona. V súvislosti s pasívnou legitímáciou žalovaného v 1. rade poukázal na dohodu medzi Českou a Slovenskou republikou o prevzatí trestných stíhaní a hlavne na tú skutočnosť, že žalobca bol oslobodený už slovenskými orgánmi, resp. bolo voči nemu zastavené trestné stíhanie slovenskými orgánmi činnými v trestnom konaní. Žalobca požiadal aj o predbežné prerokovanie

svojho nároku u žalovaného v 1. rade, ale jeho nárok nebol uspokojený. V súvislosti s Dohodou medzi Slovenskou a Českou republikou o preberaní osôb na trestné stíhanie druhého štátu, poukázal na zodpovednosť za škodu zo strany žalovaného v 1. rade.

Žalovaný v 1. rade, ako to uviedol vo svojej výpovedi, nárok žalobcu neuznal a žalobu žiadal zamietnuť. Poukázal na to, že nárok žalobcu bol doručený na MS SR - t. j. žiadosť o predbežné prerokovanie tohto nároku bolo predložené Ministerstvu spravodlivosti, dňa 2. 5. 2008. Ministerstvo na túto žiadosť neodpovedalo s tým, že žalobca mal možnosť uplatniť si svoj nárok na súde. Podľa názoru žalovaného v 1. rade, nárok žalobcu je premlčaný a zároveň žalovaný v 1. rade vyjadril svoj nesúhlas s názorom právneho zástupcu žalobcu, ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že plynutie lehoty sa má posudzovať podľa zákona č. 514/2003 Zb. a nie podľa zákona č. 58/1969 Zb. S poukazom na ustanovenie § 27 ods. 2/ zákona č. 514/2003 Z. z. prechodných a záverečných ustanovení, je výslovne ustanovené, že zodpovednosť za škodu, spôsobenú rozhodnutiami, vydanými pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sa posudzuje podľa doterajších predpisov, to znamená podľa zákona č. 58/1969 Zb. Tento zákon nerozlišuje ani výslovne neuvádza, že by na túto zodpovednosť, čo i len sčasti sa mali použiť ustanovenia zákona 514/2003 Z. z.. V danom prípade to znamená, že celý nárok vrátane posúdenia premlčacej lehoty sa má posudzovať podľa zákona č. 58/1969 Zb.

Žalovaný v 2. rade taktiež žiadal žalobu zamietnuť ako nedôvodnú, s tým, že vzniesol námietku premlčania. V celom rozsahu sa stotožnil s vyjadrením žalovaného v 1. rade aj v súvislosti s plynutím premlčacej lehoty, v zmysle zákona č. 58/1969 Z. z. V súvislosti s pasívnou legitimáciou poukázal na ustanovenie § 9 ods. 1/ zákona č. 58/1969, kde nárok na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody, spôsobenej rozhodnutím o väzbe, alebo treste, je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, trestnom konaní aj v konaní pred štátnym notárstvom, alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti SR. Zároveň tým poukázal aj na nedostatok pasívnej legitimácie žalovaného v 2. rade, v zmysle vyššie citovaného ustanovenia.

Súd na základe vyššie uvedených preukázaných skutočností a právneho posúdenia veci mal za to, že návrh žalobcu je premlčaný a s poukazom na tú skutočnosť, že žalovaný v 1., 2. rade vzniesli námietku premlčania voči nároku na náhradu škody, ktorá mala byť spôsobená rozhodnutím o väzbe, súd žalobcovi nárok nepriznal. Žalobca si svoj nárok na náhradu škody uplatnil podľa ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú rozhodnutím štátu s tým, že premlčacia lehota sa má posudzovať, v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., ktorým zákonom v zmysle § 28 prechodných a záverečných ustanovení bol zrušený zákon č. 58/1969 Zb. Účinnosť zákona č. 58/1969 Zb. je v období od 1. 7. 1969 do 1. 7. 2004. Od 1. 7. 2004 je účinný zákon o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov č. 514/2003 Z. z. Žalobca v konaní uviedol, že škoda mu bola spôsobená nezákonnými rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní do 1. 7. 2004 resp. o nezákonných rozhodnutiach o väzbe. Trestné stíhanie voči žalobcovi bolo právoplatne zastavené 13. 5. 2005. Podľa § 27 ods. 2/ zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovednosť za škodu, spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi. Doterajším predpisom, ktorý upravoval zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu, je zákon č. 58/1969 Zb. S poukazom na ustanovenie § 23 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody, spôsobenú rozhodnutím o väzbe sa premlčí za rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie, alebo rozhodnutie odsudzujúce na miernejší trest, alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené. V danom prípade rozhodnutie o vzatí žalobcu do väzby bolo vydané pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. a v zmysle § 27 ods. 2/ zákona č. 514/2003 Z. z. sa postupuje podľa zákona č. 58/1969 Zb. Uznesením OR PZ A. G. Z., sp. zn. ČVS: OÚV-1028/10-1995 zo dňa 21. 12. 2004, bolo voči žalobcovi zastavené trestné stíhanie, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 13. 5. 2005. Dňom 13. 5. 2005 začala plynúť jednoročná premlčacia lehota, v ktorej si žalobca mohol uplatniť nárok na náhradu škody, spôsobenej rozhodnutím o väzbe, pričom táto uplynula dňa 13. 5. 2006. Žalobca si nárok na náhradu škody uplatnil žiadosťou zo dňa 28. 4. 2008, ktorá bola Ministerstvu spravodlivosti doručená dňa 2. 5. 2008, z čoho je zrejmé, že nárok žalobcu v čase jeho uplatnenia žiadosťou o predbežné prerokovanie, už

bol premlčaný. Súd má za to, že ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. sa vzťahujú na predmetnú vec v celom rozsahu a nielen v časti, t. j. plynutia premlčacej lehoty a preto nie je možné stotožniť sa s výkladom právneho zástupcu žalobcu, že sčasti sa na zodpovednosť vzťahujú ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. a sčasti, čo sa týka plynutia premlčacej lehoty, ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. Súd z dôvodu, že nárok žalobcu je premlčaný, nevykonal ďalšie rozsiahle dokazovanie, čo sa týka predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ani preukázaním existencie škody, ako majetkovej ujmy, vyjadriteľnej v peniazoch a preukázania príčinnej súvislosti medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Navyiac, v súvislosti so žalovaným v 2. rade súd má za to, že žalovaný v 2. rade trpí aj nedostatkom pasívnej legitímácie, vychádzajúc z ustanovenia § 9 zákona č. 58/1969 Zb., kedy za škodu, ktorá je predmetom tohto konania, zodpovedá žalovaný v 1. rade.

Súd na základe vyššie uvedených preukázaných skutočností, právneho posúdenia veci rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, keď žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú, z dôvodu premlčaného nároku voči žalovaným v 1., 2. rade, zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1/ O. s. p., keď právo na náhradu trov konania priznal tomu z účastníkov, ktorý bol v konaní úspešný a to žalovanému v 2. rade, ktorý si uplatnil trovy konania, súvisiace s cestou na pojednávanie, dňa 28. 9. 2012 vo výške 243,67 Eur, na služobnom cestnom vozidle na trase K. - P. a späť, v zmysle opatrenia Ministerstva práce, soc. vecí a rodiny SR č. 632/2008 Z. z. o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách, v znení neskorších predpisov, ako aj opatrenia Ministerstva práce, soc. vecí a rodiny SR č. 248/2012 Z. z. o sumách stravného, v znení neskorších predpisov, vo výške 4,- Eur. Súd žalovanému v 2. rade priznal náhradu cestovného, ale len do výšky cestovného hromadným dopravným prostriedkom, t. j. cesta z K. V. P. a späť, vzdialenosť jednej cesty 363 km v cene 16,- Eur, s poukazom na tú skutočnosť, že na cestu žalovaný v 2. rade použil služobné motorové vozidlo zamestnávateľa - účastníka konania vo vzťahu ku ktorému nie je možné aplikovať vyššie citovaný právny predpis. Z uvedeného dôvodu preto súd priznal žalovanému v 2. rade cestovné do výšky cestovného hromadným dopravným prostriedkom t. j. 2 x 16,- Eur, spolu 32,- Eur. Zároveň mu priznal stravné vo výške 4,- Eur (opatrenie č. 248/2012 Z. z.) a to aj s poukazom na to, že spoje hromadnej dopravy z K. V. P. nie sú obmedzené a žalovaný v 2. rade mal možnosť využiť aj spoj hromadnou dopravou, vzhľadom na určený čas pojednávania t. j. o 13,00 hod. a na prekonanie vzdialenosti Bratislava - Rožňava a späť nemuselo byť použité služobné vozidlo, čím sa navýšili náklady, spojené s cestovným. Súd z dôvodov vyššie uvedených priznal žalovanému v 2. rade celkové trovy 36,- Eur, ktoré považoval za primerané. Žalovaný v 1. rade, aj keď mu vznikol nárok na náhradu trov konania, si trovy konania neuplatnil a preto mu ich súd nepriznal, kým žalobcovi pre neúspech v konaní nevznikol nárok na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní od jeho doručenia na Krajský súd v Košiciach prostredníctvom tunajšieho súdu.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3/ O. s. p.), uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej

možno odôvodniť iba odvolacími dôvodmi uvedenými v § 205 ods. 2/ O. s. p. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Ak v horeuvedenej lehote účastníci konania nepodajú odvolanie proti rozhodnutiu, rozhodnutie nadobudne právoplatnosť a po uplynutí

lehoty uvedenej vo výroku rozhodnutia sa stane vykonateľným. Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti.